

Иван Вазов

Иванка

Недей слуша, недей вярва,
миличка женице,
хорски думи ядовити,
лошите язици.

Хората са тъй от време:
за злото способни,
очите йм са завистливи,
сърцата им – злобни.

Чуждото добро боде ги,
нивга не почиват...
Твойте сълзи ги не стряскат
или ги размиват.

Нявга ти бе красна, млада,
с поклонници много;
ти греше, ала днес си
наказана строго.

Ти въздишаш, ти се мислиш
добрините прежни,
в миналото ти живееш
сред теглата днешни.

Никой тебе за утеха
не каза две думи,
ти чу думи и обиди,
тежки кат куршуми.

Аз те срещнах и разбрах те
със вълнение скрито;
видях в теб душа прекрасна
и сърце разбито.

И със нежност аз съзрях те
и в борба със злото
свалих тварът от сърце ти –
срамът от челото.

Ти можа веднъж да кажеш:

ази съм щастлива!
Видя, че лобовта в тебе
йоще била жива.

Но защо си дните мръщиш
с тез съмненья грозни?
Защо даде ухо лесно
на чуждите козни!

Недей кълня, недей мрази!
Вражда не прилича
кат на теб жена родена
само да обича!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8409>]